

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 16Co/13/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8816200110
Dátum vydania rozhodnutia: 13. 09. 2023
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Anna Kovaľová
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2023:8816200110.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Anny Kovaľovej a členov senátu JUDr. Branislava Brezu a doc. JUDr. Petra Molitorisa, PhD., v spore žalobcov: 1/ A. B., nar. X.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., 2/ F. G. B., nar. XX.X.XXXX, bytom C. XXX/XX, XXX XX D. E., proti žalovanému: Slovenská pošta, a.s., Partizánska cesta 9, 975 99 Banská Bystrica, IČO: 36 631 124, o náhradu škody a navrátenie termínu vykonania skúšok, o odvolaní žalobcov v 1/ a 2/ rade proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 7C/3/2016-295 zo dňa 6.5.2022, takto

rozhodol:

I. Potvrdzuje rozsudok.

II. Žalovanému priznáva voči žalobcom v 1/ a 2/ rade nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

odôvodnenie:

1. Žalobcovia sa podanou žalobou domáhali voči žalovanému zaplataenia odškodného vo výške 15.000,- eur a navrátenia termínu komisionálnych skúšok.

2. Okresný súd Vranov nad Topľou ako súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom rozhodol, cit.:

„Súd žalobu v časti o navrátenie termínu vykonania komisionálnych skúšok zastavuje.

Konanie v tejto časti bude postúpené H. I. D. E..

Žalobu o náhradu škody žalobcov súd zamieta.

Žalobcovia v 1. a v 2. rade sú povinní nahradiť žalovanému trovy konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady súd rozhodne osobitným uznesením po právoplatnosti tohto rozhodnutia.“

3. Súd prvej inštancie sa v prvom rade zaoberal nárokom na navrátenie termínu komisionálnych skúšok. Komisionálne skúšky podľa § 5 ods. 3 písm. h) Zákona o štátnej správe v školstve a školskej samosprávy povoľuje riaditeľ školy, ktorú dieťa navštevuje. Slovenská pošta ako označený žalovaný nie je v tejto časti žaloby pasívne vecne legitimovaný. Zároveň, rozhodovanie o vykonaní termínu komisionálnych skúšok, a tým aj o návrhu žalobcov, ktorý môže byť kvalifikovaný iba ako opakovaný návrh na vykonanie komisionálnych skúšok, nepatrí do právomoci súdu. O takomto návrhu patrí rozhodnúť riaditeľovi školy, preto s poukazom na ustanovenie § 10 Civilného sporového poriadku súd konanie o navrátenie termínu vykonania komisionálnych skúšok zastavil a postúpil vec H. I. D. E..

4. Pokiaľ ide o nárok žalobcov na náhradu škody vo výške 15.000,- eur, ten zdôvodňovali nesprávnym uvedením úložnej doby na oznámení zo strany Slovenskej pošty, v dôsledku ktorého sa ich dcéra nedostavila na komisionálne skúšky, následne došlo zo strany konania riaditeľa základnej školy ku konaniu, ktoré žalobcovia označili ako šikana, diskriminácia rodiny, poškodenie ich mena v obci a poškodenie žalobcu v 2/ rade v zamestnaní. Žalovaný uplatňovaný nárok nepovažoval za dôvodný, vzniesol námietku premlčania a žiadal žalobu zamietnuť aj z dôvodu, že žalovaný si svoju chybu za nesprávne uvedenie úložnej doby uznal a žalobcom sa ospravedlnil. Za následky, ktoré žalobcovia pociťujú, žalovaný nie je pasívne legitimovaný, ale je to následok konfliktov medzi žalobcami a riaditeľom základnej školy.

5. V tejto časti žaloby sa súd prvej inštancie zaoberal aktívnou vecnou legitimitáciou žalobcov. Súd vyslovene zisťoval u žalobcov v čom spočíva protiprávne konanie, za ktoré si uplatňujú nárok na náhradu škody a komu mala byť škoda spôsobená. Žalobcovia uviedli, že uplatňujúci si nárok na náhradu škody, ktorý vznikol im ako celej rodine. Súd preto mal zato, že žalobcovia sú aktívne legitimovaní, pretože si uplatňujú nárok na náhradu škody spôsobenú ich rodine.

6. Vznesenú námietku premlčania nepovažoval súd prvej inštancie za dôvodnú. Žalobcovia na výzvu súdu upresnili, že útoky, šikana pociťujú odo dňa, keď podali voči riaditeľovi základnej školy sťažnosť, čo bolo v priebehu prázdnin v roku 2013, pričom následky pociťujú dodnes. Z uvedeného dôvodu nemohlo dôjsť k premlčaniu nároku, keďže následky tohto konania trvajú aj naďalej.

7. Z výpovede žalobcov na pojednávaní však nevyplývali žiadne dôkazy, ktoré by mali preukazovať, že im nejaká škoda (ujma) vznikla. Navrhnutá svedkyňa J. B. je dcérou žalobcov, preto súd nepovažoval vykonanie dôkazu, a to výsluch tejto svedkyne za dôvodný pre hodnovernosť, vzhľadom na to, že ide o vzťah rodičov a dcéry. Navyše súd dal do pozornosti, že ak navrhnutá svedkyňa je zamestnaná v právnickej oblasti, musí ovládať, že žiadosť o odročenie pojednávania, resp. ospravedlnenie je potrebné súdu doručiť včas, potrebné predložiť ho aj dôkazmi, ktoré budú odôvodňovať žiadosť o ospravedlnenie. Ak sa svedkyňa zamestnala v pondelok, mala dostatok času, aby svoju neprítomnosť ospravedlnila, keďže musela vedieť skôr, že bude zamestnaná, pričom súdu nepredložila žiadny dôkaz o tejto skutočnosti. Ani ďalšie dôkazy, a to výsluch bývalého riaditeľa K. I. L. D., M. J., k tomu ako sa riešili komisionálne skúšky v D. E., ani výsluch pracovníčky pošty v D. E., s ktorou sa riešila daná situácia, súd nevykonával, majú za to, že by neodstránili spornosť medzi stranami.

8. Žalobcovia ako pasívne legitimovaného označili Slovenskú poštu. Zodpovednosť žalovaného za škodu odôvodňovali tým, že ak by žalovaný v oznámeniach o zásielkach, ktoré mali obsahovať termín komisionálnych skúšok, uviedol správnu úložnú dobu, ich dcéra A. by absolvovala komisionálne skúšky a opravila by si známky na jednotky a nedošlo by ku konaniu školy, resp. riaditeľa školy, ktoré popísali vo svojich výpovediach; nedošlo by k údajnej diskriminácii a šikane, útokom na ich rodinu a nevznikli by im náklady. Zodpovednosť za škodu spôsobenú porušením právnej povinnosti však možno uplatniť, ak sú kumulatívne splnené predpoklady zodpovednosti za škodu, a to a) porušenie právnej povinnosti (existencia protiprávneho úkonu); b) vznik škody ako nemajetkovej ujmy; c) existencia príčinnej súvislosti medzi protiprávnym úkonom škodcu a vzniknutou škodou; d) zavinenie toho kto škodu svojim protiprávnym úkonom spôsobil.

9. V konaní je nesporné, že žalovaný uviedol nesprávnu úložnú dobu na zásielke, ktorou mal byť oznámené žalobcom ako zákonným zástupcom dcéry A. B. termín vykonania komisionálnych skúšok. Toto protiprávne konanie si žalovaný aj uznal a žalobcom ospravedlnil. Žalobcovia nepredložili žiaden dôkaz o nejakých nákladoch, škode alebo ujme za šikana, diskrimináciu, poškodenie mena žalobcov. Za zodpovedný subjekt za takúto škodu označili žalovaného, keďže mali za to, že ak by žalovaný uviedol správnu úložnú dobu, ich dcéra by sa dostavila na komisionálne skúšky a tieto by spravila na jednotku a žiadne ďalšie útoky, diskriminácia a šikana zo strany základnej školy, resp. riaditeľa základnej školy, by nenastali.

10. V konaní bolo sporné, či ku vzniku škody a aj nemajetkovej ujmy na strane žalobcov došlo v príčinnej súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného, a to uvedením nesprávnej úložnej doby. Dôkazné bremeno ohľadne príčinnej súvislosti zaťažuje poškodeného - žalobcov. Žalobcovia od podania žaloby na súd v roku 2016 nepredložili žiaden dôkaz o následkoch protiprávneho konania žalovaného, ktoré by mal spôsobiť žalovaný. V konaní iba predniesli svoje výpovede a vypočuli zástupcu riaditeľa základnej

školy. V konaní žiadnym spôsobom nebolo preukázané, že ak by sa ich dcéra A. B. dostavila na komisionálne skúšky, že tieto by spravila aj na jednotku. Ich tvrdenie je len v rovine tvrdenia, ktoré nie je žiadnym spôsobom preukázané.

11. Hlavnou skutočnosťou pre zamietnutie žaloby však bola okolnosť, ktorú uviedli žalobcovia, že škoda je následok útokov zo strany riaditeľa základnej školy, ktoré nastali až po tom, čo podali voči riaditeľovi školy sťažnosť vo veci komisionálnych skúšok a že týmto momentom sa spustili konflikty medzi riaditeľom základnej školy a žalobcami a s tým spojená údajná škoda. Sami žalobcovia teda potvrdili, že ak by nepodali sťažnosť na riaditeľa školy, nenastali by konflikty medzi riaditeľom a žalobcami a nenastali by ďalšie nimi vnímané útoky, šikana a diskriminácia na ich rodinu a škoda. Preto príčinou akýchkoľvek konaní zo strany riaditeľa školy, ktoré žalobcovia vnímajú ako šikanu, diskrimináciu, rôzne konania učiteľiek základných škôl, a s tým spojená škoda, nie je nesprávne uvedenie úložnej doby na oznámení, ale sú následkom podanej sťažnosti žalobcov voči riaditeľovi základnej školy. Preto súd mal za to, že žalovaný nemôže niesť zodpovednosť za škodu, ktorá údajne žalobcom mala vzniknúť, pretože táto údajná škoda vznikla až po podaní sťažnosti na riaditeľa. Pred podaním sťažnosti na riaditeľa žalobcovia nepociťovali zo strany riaditeľa žiadne útoky, a teda nesprávne uvedenie úložnej doby nespôsobilo žiadnu škodu žalovaným. Údajná škoda je následkom konania riaditeľa školy.

12. Žalobcovia neunesli dôkazné bremeno ohľadne preukázania príčinnej súvislosti medzi protiprávnym konaním žalovaného - nesprávne uvedená úložná doba a škodou žalobcov, ktorá im mala vzniknúť z dôvodu diskriminácie, šikany zo strany riaditeľa základnej školy, resp. zo strany základnej školy, a preto súd žalobu zamietol.

13. O náhrade trov konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku. Žalovaný bol úspešný v celom rozsahu a preto mu súd priznal plnú náhradu trov konania. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

14. Proti rozsudku podali odvolanie žalobcovia, uvádzajúc, že nebyť nesprávneho uvedenia úložnej lehoty, ku škode by nedošlo, teda je tu príčinná súvislosť. Ak by sa dcéra žalobcov zúčastnila komisionálnych skúšok, nebol by dôvod na podanie sťažnosti proti riaditeľovi školy. Sám riaditeľ uviedol, že si je istý, že dcéra žalobcov by mala z komisionálnych skúšok jednotky, pretože bola vzorná žiačka a jednotkárka, neboli by žiadne problémy. Sťažnosť podali žalobcovia na riaditeľa školy, pretože im nechcel slove povedať termín skúšok, odkazujúc na zaslaný list, pri ktorom malo byť problémom žalobcov, že si ho neprebrali, riaditeľ si svoju povinnosť splnil. Ak by súd pripustil výpovede navrhovaných svedkov, žalobcovia by príčinnú súvislosť medzi nesprávnym uvedením úložnej lehoty zo strany žalovaného a vznikom škody preukázali. Na poslednom pojednávaní konajúca sudkyňa ani neumožnila žalobcom predniesť záverečnú reč, čím porušila ich právo na spravodlivý proces.

15. Žalovaný považuje rozsudok za vecne správny. Vo veci navrátenia termínu komisionálnych skúšok nemôže byť pasívne legitimovaný, keďže rozhodovanie o tejto skutočnosti nespadá do rámca jeho zákonom vymedzených činností. O takomto návrhu môže rozhodnúť len riaditeľ školy. V časti žaloby o náhradu škody nebola preukázaná príčinná súvislosť medzi nesprávne uvedenou úložnou dobou zásielok a spôsobenou škodou. Rozhodnutie o trovách konania logicky nadväzuje na plný úspech žalovaného v konaní. Napadnutý rozsudok navrhol žalovaný potvrdiť v celom rozsahu.

16. Krajský súd v Prešove, ako súd odvolací (§ 34 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok, ďalej aj ako „CSP“), po preskúmaní napadnutého rozsudku, konania, ktoré mu predchádzalo a odvolania žalovaného podľa § 363 a § 365 ods. 1 CSP, súc viazaný dôvodmi a rozsahom tohto odvolania (§ 379, § 380 ods. 1 CSP), skutkovým stavom zisteným súdom prvej inštancie podľa § 383 CSP, bez nariadenia odvolacieho pojednávania podľa § 385 ods. 1 CSP, za splnenia podmienok uvedených v ustanovení § 219 ods. 3 CSP, dospel k záveru, že odvolanie žalobcov v 1/ a 2/ rade nie je opodstatnené, a preto napadnutý rozsudok potvrdil podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny.

17. Z obsahu preskúmaného spisu je zrejmé, že skutkovou okolnosťou, ktorá dôvodí podanie žaloby, je nesprávne uvedenie úložnej doby na oznámení zo strany žalovaného, ktoré malo vo svojich dôsledkoch spôsobiť, že dcéra žalobcov sa nedostavila na komisionálne skúšky. Následne došlo zo strany riaditeľa H. I. D. E. ku konaniu, ktoré žalobcovia označili ako šikanu, diskrimináciu ich rodiny, poškodenie mena

v obci a poškodenie žalobcu v 2/ rade v zamestnaní. Žalobcovia si uplatňujú v konaní dva samostatné nároky, a teda navrátenie termínu komisionálnych skúšok a náhradu škody vo výške 15.000,- eur.

18. Súd prvej inštancie napadnutým rozsudkom konanie v časti žaloby o navrátenie termínu komisionálnych skúšok zastavil v súlade s ustanovením § 10 ods. 1 CSP a vec v tejto časti postúpil H. I. D. E.. V prevyšujúcej časti žalobu zamietol s odôvodnením nepreukázania príčinnej súvislosti medzi namietaným konaním žalovaného a vznikom uplatnenej škody. Žalobcovia sa celkom zrejme s napadnutým rozsudkom nestotožnili a odvolaním napádajú vecnú správnosť v celom jeho rozsahu. V odvolacom konaní pritom z dispozičnej zásady vyplýva, že odvolací súd vec prejedná v medziach, v ktorých sa odvolateľ domáha prieskumu a z dôvodov, z ktorých je odvolací súd oprávnený a povinný rozhodnutie súdu prvej inštancie preskúmať (§ 379, § 380 ods. 1 CSP).

19. Po oboznámení sa s obsahom odvolania žalobcov nevhliadol odvolací súd ich vecnú argumentáciu, smerujúcu k spochybneniu správnosti napadnutého rozsudku v časti zastavenia konania a postúpenia veci H. I. D. E.. Žalobcovia zrejme napadli rozsudok v celom jeho rozsahu len formálne, obsahovo tomuto vymedzeniu odvolanie však nezodpovedá. Na vady konania, ktoré sa týkajú splnenia procesných podmienok konania, však odvolací súd prihliada z úradnej povinnosti v zmysle § 380 ods. 2 CSP, bez ohľadu na to či boli tieto vady v odvolaní vytýkané. Z odôvodnenia napadnutého rozsudku je pritom zrejmé, že rozhodovanie o vykonaní termínu komisionálnych skúšok, a tým aj o návrhu žalobcov, ktorý môže byť kvalifikovaný iba ako opakovaný návrh na vykonanie komisionálnych skúšok, nepatrí do právomoci súdu. S poukazom na ustanovenie § 5 ods. 3 písm. h) Zákona o štátnej správe v školstve a školskej samospráve, vykonanie komisionálnych skúšok povoľuje riaditeľ školy, ktorú dieťa navštevuje, vystupujúc pritom v postavení správneho orgánu. S ohľadom na uvedené, súd prvej inštancie dostatočne vysvetlil dôvody nedostatku svojej právomoci, čoby neodstrániteľnej prekážky konania, ktorá nevyhnutne vedie k bezodkladného zastaveniu súdneho konania. Keďže súd zároveň identifikoval subjekt, kompetentný rozhodnúť o uplatnenom nároku žalobcov, vec mu v tomto rozsahu postúpil a tento postup považuje odvolací súd za správny.

20. V prevyšujúcej časti napadnutého rozsudku o zamietnutí žaloby namietajú žalobcovia právny záver súdu o nepreukázaní príčinnej súvislosti medzi konaním žalovaného a vznikom škody. Uvádzajú, že nebyť nesprávneho uvedenia úložnej lehoty, ku škode by nebolo došlo, nebol by ani dôvod na podanie sťažnosti voči riaditeľovi školy. Oboznamujúc sa s výsledkami vykonaného dokazovania má však odvolací súd za to, že súd prvej inštancie v preskúmvanej veci v dostatočnom rozsahu zistil skutkový stav veci, vyvodil z neho správne skutkové závery a vec správne právne posúdil.

21. Pre posúdenie vzniku zodpovednosti za škodu má zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva škoda (majetková ujma), za ktorú je náhrada požadovaná. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmovou poškodeného (pokiaľ vznikla) a konkrétnym konaním škodcu (ak je protiprávne) sa zisťuje príčinná súvislosť. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba škodu izolovať zo všeobecných súvislostí a skúmať, ktorá príčina ju vyvolala. Pritom nie je rozhodujúce časové hľadisko, ale vecná súvislosť príčiny a následku; časová súvislosť ale napomáha pri posudzovaní vecnej súvislosti (porovnaj R 21/1992). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Zodpovednosť však nemožno robiť závislou na neobmedzenej kauzalite. Atribútom príčinnej súvislosti je totiž „priamosť“ pôsobenia príčiny na následok, pri ktorej príčina priamo (bezprostredne) predchádza následku a vyvoláva ho. Vzťah príčiny a následku musí byť preto priamy, bezprostredný, neprerušovaný; nestačí, ak je iba sprostredkovaný. Pri zisťovaní príčinnej súvislosti treba v dôsledku toho skúmať, či v komplexe skutočností prichádzajúcich do úvahy ako (priama) príčina škody existuje skutočnosť, s ktorou zákon spája zodpovednosť za škodu. (z rozsudku Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.6.2010)

22. Zhrnúc zistený skutkový stav je zrejmé, že žalovaný nesporne pochybil pri uvedení úložnej lehoty doručovaných písomností žalobcom, avšak jeho konanie bolo len nechceným zapojením sa do narušených vzťahov žalobcov s riaditeľom H. I. D. E. a samo o sebe nebolo spôsobilé vyvolať nepriaznivé následky, týkajúce sa rodiny žalobcov. Aj z odvolania žalobcov vyplýva, že oboznámenie sa s doručovanými písomnosťami bolo len jedným zo spôsobov ako získať vedomosť o termíne komisionálnych skúšok. Danej informácie sa žalobcovia domáhali od riaditeľa H. I. D. E. aj ústne, pritom ten im ju odmietol takto poskytnúť. V nadväznosti na to podali žalobcovia na riaditeľa H. I. D. E. sťažnosť

a týmto momentom sa začali ich vzájomné konflikty s následným vznikom údajnej škody, čo súd prvej inštancie správne stanovil.

23. S poukazom na rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/126/2009 zo dňa 30.6.2010 odvolací súd uvádza, že medzi konaním žalovaného a vznikom údajnej škody chýba vecná súvislosť. Nesprávne uvedenie úložnej lehoty žalovaným viedlo len k tomu, že žalobcovia boli nútení dodatočne sa informovať u riaditeľa H. I. D. E. ohľadne termínu komisionálnych skúšok, čím im preukázane žiadna škoda nevznikla. Ďalší vývoj udalostí, spočívajúci v subjektívnom správaní tretích osôb, už žalovaný svojim konaním preukázane nijak neovplyvnil a nenesie teda za neho zodpovednosť. Ak by na strane žalobcov došlo v kontexte ich skutkových tvrdení k nemajetkovej ujme, vecne kauzálne by jej priamo predchádzalo správanie riaditeľa H. I. D. E., ktoré žalobcovia označujú za diskrimináciu a šikanu. Vyvodzovanie zodpovednosti žalovaného za prípadný vznik škody by v preskúvanom prípade bolo závislé na neobmedzenej kauzalite v rozpore s rozhodovacou činnosťou súdnych autorít. Porušenie povinností žalovaného len časovo súvisí s tvrdým vznikom škody, avšak bez preukázania priameho, bezprostredného a nepretržitého pôsobenie príčiny na následok.

24. Žalovaný svoje pochybenie pri uvedení úložnej lehoty priznal, táto okolnosť v konaní nebola sporná, preto z dôvodu hospodárnosti konania a zbytočného neinvolveovania tretích osôb nebolo potrebné vypočúvať v konaní pracovníčku pošty v D. E., s ktorou sa daná situácia riešila. Zároveň už zo samotných skutkových tvrdení žalobcov a žalovaného je zrejmé, že medzi konaním žalovaného a vznikom uplatnenej škody niet príčinnej súvislosti. Podľa zisteného skutkového stavu tvrdená škoda vecne kauzálne súvisí so správaním sa riaditeľa H. I. D. E., pričom moment vzniku konfliktných vzťahov bol v konaní ustálený na podanie sťažnosti žalobcov na riaditeľa, nie doručovania termínu vykonania komisionálnych skúšok. Vzhľadom na prijatý právny záver o nesplnení predpokladov náhrady škody sa preto z dôvodu absencie vecnej súvislosti javí ako nevhodné vykonať ďalšie dôkazy, a to vypočutie bývalého riaditeľa Cirkevnej školy v D., M. J. k otázke priebehu komisionálnych skúšok, obdobne tak vypočutie svedkyne J. B., dcéry žalobcov. Súd prvej inštancie v tejto súvislosti dospel pri posudzovaní dôvodnosti dôkazných návrhov zo strany žalobcov k správny záverom, ktoré aj vysvetlil, a to bez toho, aby v konečnom dôsledku došlo k porušeniu práva žalobcov na spravodlivý súdny proces.

25. Súd prvej inštancie vyhlásil rozsudok na pojednávaní konanom dňa 6.5.2023. Z obsahu preskúvaného spisu je zrejmé, že sporové strany sa pojednávania zúčastnili. V zmysle podaného odvolania žalobcovia trvali na tom, aby sa pojednávania zúčastnil aj ich právny zástupca, doktor advokát F., ktorý o odročenie pojednávania požiadal. Súd prvej inštancie však v bode 20. odôvodnenia napadnutého rozsudku vysvetlil, že žiadosť advokátskej kancelárie G. G. N. F., E., s. r. o. nepovažoval za dôvodnú, keďže právny zástupca v konaní nepredložil žiadne plnomocenstvo na zastupovanie v konaní. Odvolací súd v tejto súvislosti len dopĺňa, že za včasnosť zvolenia zástupcu zodpovedá sporová strana, inak znáša následky s tým spojené. Súd na pojednávaní vykonal dokazovanie, sporovým stranám dal priestor na prednes záverečných rečí a po vyhlásení dokazovania za skončenie vyhlásil rozsudok vo veci samej. Z uvedeného je zrejmé, že obsah zápisnice o pojednávaní je v rozpore s odvolacími námietkami žalobcov o tom, že súd im neumožnil predniesť záverečnú reč, pritom správnosť obsahu zápisnice nebola nijakým spôsobom spochybnená.

26. Podľa § 179 ods. 1 CSP súd má viesť pojednávanie tak, aby mohol spravidla rozhodnúť na jedinom pojednávaní. S ohľadom na to považuje odvolací súd námietku žalobcov o tom, že súd prvej inštancie rozhodol vo veci už na druhom pojednávaní, za neopodstatnenú. Vydanie rozhodnutia bolo umožnené zisteným skutkovým stavom, ktorý poskytol jednoznačný právny záver o nedôvodnosti podanej žaloby. Samotné konanie pritom trvá už od roku 2016, nariadené pojednávania však boli opakovane odročené takmer vždy na žiadosť žalobcov.

27. Za daného stavu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie dostatočne zistil skutkový stav veci, pričom pri rozhodovaní vzal do úvahy všetky rozhodujúce skutočnosti, a vec správne právne posúdil. V konaní neboli preukázané hmotnoprávne predpoklady náhrady škody podľa, preto súd prvej inštancie správne postupoval, keď žalobu zamietol. Napadnutý rozsudok je vecne správny a z tohto dôvodu ho odvolací potvrdil postupom podľa § 387 ods. 1 CSP potvrdil.

28. O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle ust. § 396 ods. 1 CSP v spojení s § 255 ods. 1 CSP. Odvolanie žalobcov nebolo dôvodné, v dôsledku čoho nárok na náhradu

trov odvolacieho konania patrí úspešnému žalovanému v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

29. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustné odvolanie.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ má právo zvoliť si advokáta a možnosť obrátiť sa na Centrum právnej pomoci (§ 160 ods. 2 CSP).

Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva (§ 125 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť s výnimkou prípadov podľa § 429 ods.2 v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).